

Hồi Thứ Bốn Mười Chín

XẢO THI KỲ KẾ

Liền Liền thần tăng đang suy nghĩ tìm cách cự tuyệt Hữu Dư tiên sinh, chợt nghe trên không vang lên chuỗi cười khịt khịt quái dị.

Tiếng cười vừa dứt, Hữu Dư tiên sinh đã nói:

– Lại có cả lão quái vật đó tới nữa!

Tiếng cười dội lên trong đêm khuya lại càng tăng thêm vẻ âm u ghê rợn! Tiếng cười lọt đến tai Y Mộng Lăng đang mải mê chiến đấu, bỗng sôi trào nhiệt huyết, vận kiếm như mưa sa bão táp, tấn công tới tấp, chẳng chút nương tay. Vì mỗi khi chàng nghe tiếng cười chói tai ấy, chàng lại nhớ ngay đến cảnh tượng mẫu thân chàng bị chết thê thảm bên một gò mả hoang vắng, diện mạo nát bấy, với một vết chưởng màu vàng chỉ có ba ngón.

Hữu Dư tiên sinh vừa bày bàn mặt chược xoa đi xoa lại lách chách miệng lẩm bẩm:

– Cổ lão tà, không hiểu trận gió nào lại đưa bạn đến đây. Hà hà..., thật là may quá, lão chủ đang thiếu một chân đánh mặt chược đây!...

Hữu Dư tiên sinh chưa dứt lời, thì trước mặt đã sừng sững xuất hiện một lão quái đầu, mái tóc bạc trắng nhưng từng sợi đều dựng ngược lên như những mũi kim bạc tẩm thuốc độc. Một ống tay áo trống rỗng bay phất phơ trước gió. Độc nhõn tỏa ánh sáng sắc lạnh lấp lánh còn hơn ánh kiếm quang từ trong tay Y Mộng Lăng.

Lão quái đầu, độc tý độc nhõn, chính là Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu, một nhân vật đến như điện, đi như gió, hành động phiêu hốt, năm xưa trên hắc đạo, lão đi đến đâu là rung động đến đấy, oai danh chỉ có kém Thiên Ma Địa Tà một chút mà thôi.

Cổ Thượng Cửu nhìn Hữu Dư tiên sinh nhe hai chiếc răng nanh nhọn hoắt, cất tiếng cười với giọng âm trầm ghê rợn.

Hữu Dư tiên sinh thản nhiên ngược mắt nhìn trời, đủng đỉnh hỏi:

– Ông bạn có chuyện gì mà vui cười dữ vậy?

Thái độ của Hữu Dư tiên sinh bề ngoài thật là nhàn nhã như chẳng buồn để ý gì đến trận giao đấu sinh tử giữa mười đại cao tăng Thiếu Lâm với Y Mộng Lăng. Nhưng thực tế, trong bụng ông ta thì muôn phần hồi hộp như ngồi trên lửa bỏng, chưa nghĩ được ra cách gì để cứu Y Mộng Lăng thoát khỏi tường đồng vách sắt của đối phương.

Tàn Kim Huyết Tà Cổ Thượng Cửu ngưng tiếng cười, giọng lạnh lùng:

– Này ông bạn, cái trò cờ bạc đánh cuộc của ông bạn đem phô trương ra. Cổ mõ không mắc lừa ông bạn nữa đâu!

Hữu Dư tiên sinh giơ tay lên gãi đầu sồn sột:

– Ồ! Ồ! Mỗ định bày trò chơi bởi kiếm bữa nhậu nhẹt, không dè đã bị lật tẩy, thật chán quá! Suốt ngày bắn nhận, bây giờ lại bị nhận mỗ mù mắt!...

Cổ Thượng Cửu quay mình bước đi không thềm nghe những lời moi móc xiên xéo của đối phương.

Hữu Dư tiên sinh bỏ bàn mặt chược đứng dậy, rồi như chợt nhớ ra điều gì, ông ta chạy đến trước mặt Cổ Thượng Cửu, đưa bàn tay vỗ đầu bẹt bẹt vài cái, nhe răng cười:

– Ông bạn Cổ lão tà ơi, chút xíu nữa lão lại bị ông bạn qua mặt, nghe ông bạn nói ngoài mặt thì thao thao như nước chảy, nhưng thật tình bây giờ lão mới hiểu ra ông bạn mù tịt chẳng biết tí gì về môn xoa bài mặt chược!...

– Hắc, hắc..., này ông bạn già ơi, ông bạn lại định giở thủ đoạn khích tướng đấy hả! Lần trước mỗ đã bị ông bạn nói khích cứu mạng sống cho thằng oắt con Y Mộng Lăng, nhưng lần này thì cái trò đó xưa quá rồi, xin ông bạn dẹp qua một bên cho rồi.

Dứt lời, lão ta có vẻ đắc ý ngửa cổ cất tiếng cười ha hả...

Hữu Dư tiên sinh chớp cặp mắt:

– Thây kệ chuyện sống chết của thằng oắt con họ Y. Bây giờ lão phu muốn xoa vài bàn cho đỡ cơn ghiền, dù cho trời sập cũng mặc. Lão phu, con Kim Sư của lão và vị Đại hòa thượng Thiếu Lâm, thế là đủ chân rồi, chúng ta còn chờ gì nữa?

Cổ Thượng Cửu trợn mắt, hừ một tiếng:

– Lão phu đã nói không đánh là không đánh, đừng có rắc rối.

Hữu Dư tiên sinh liền thủng thỉnh bước đến bên cạnh con lừa vỗ vài cái, nói:

– Kim Sư ơi Kim Sư! Cổ lão tà không thềm chơi với chúng ta đâu!

Con lừa liền đập hai chân xuống đất mấy cái, hí lên một tiếng, Hữu Dư tiên sinh lập tức ghé sát tai cào mõm lừa, gật đầu lia lịa, miệng rè rè:

– Ủ! Ủ! Mi nói đúng đấy! Cổ lão tà không phải là địch thủ của chúng mình, chơi với hắn sẽ phí thì giờ đi...

Cổ Thượng Cửu chợt quay lại, quắc độc nhỡn, tia ra đạo quang mang lấp lánh:

– Lão! Người mà đi chơi bài với lừa mới là mất mặt!

Hữu Dư tiên sinh liền xếp bàn mặt chược nhảy phóc lên lưng lừa, miệng lảm bảm:

– Có nhiều người lúc bình thường thì khoác lác ra điều ta đây ghé gớm,

nhưng đến lúc đụng vào sự thực thì lại co đầu rụt cổ, không dám hó hé, thôi chúng ta đi Kim Sư!

Liễu Liễu thần tăng từ nãy giờ mong mỗi Hữu Dư tiên sinh sớm đi cho rảnh mắt, nay thấy vậy thì chấp tay niệm Phật, nói:

– Tiên sinh quả là bậc cao nhân nhã sĩ, cười thanh phong, đập nguyệt ảnh, tiêu dao vân du, tiếc rằng bản tăng có việc bận bịu không thể viễn tống, xin tiên sinh thứ lỗi, có dịp khác rảnh rồi bản tăng sẽ tìm tiên sinh cùng ngao du thiên hạ cho vui!...

Hữu Dư tiên sinh đảo mắt vài vòng, nhếch mép cười hề hề:

– Đại hòa thượng, vì hạnh phúc vô lâm bôn ba suốt ngày, tâm nguyện ấy chỉ sợ có lẽ đến kiếp sau mới được đền đáp.

Liễu Liễu thần tăng tuy thần sắc không thay đổi, nhưng trong bụng rửa thâm:

– Thằng quỷ lão đầu này, ta kỳ cho mi chỉ trong một năm nữa, mi sẽ hết đường lẫn lút vì tay ta...

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu chợt hướng theo phía Hữu Dư tiên sinh quát lớn:

– Đứng lại! Lão già lùn!...

Hữu Dư tiên sinh liền nằm khểnh xuống lưng lừa, bắt chân chữ ngũ nhắm mắt, ngáp một cái thật dài, đáp:

– Lão phu thích đi là đi. Cổ lão tà muốn giữ lão phu lại, ít ra phải giao đấu cỡ ba ngày ba đêm.

Cổ Thượng Cửu hét lớn:

– Nay lão tiểu tử, mi đừng có làm tàng, công phu của mi ra sao lão phu như đếm trong bụng, mi khích lão phu chơi bài với dụng tâm ra sao lão phu cũng rõ nữa. Hà, hà, hà, mạng sống của thằng oắt con Y Mộng Lăng, lão phu đã nắm chặt trong tay, dù nó có chấp cánh cũng không bay thoát. Đêm nay, lão phu quyết sẽ dùng bàn mạt chược để bẻ gãy nhuệ khí của mi trước cho mọi người biết rằng, trong thiên hạ chẳng phải chỉ có một mình mi là giỏi về môn này. Bây giờ muốn đánh cuộc bằng tiền, bằng đầu người, cái gì cũng được, cho mi tùy ý lựa chọn.

Liễu Liễu thần tăng đang định ra dấu cho Cổ Thượng Cửu để mặc cho Hữu Dư tiên sinh đi cho khuất mắt, không dè Hữu Dư tiên sinh đã ngửa cổ cất tiếng cười ngặt nghẽo, cười nghiêng ngửa, cười tụt cả thân hình xuống lưng lừa.

Lúc đầu Cổ Thượng Cửu và Liễu Liễu thần tăng đều không hiểu lý do gì Hữu Dư tiên sinh lại cười ngặt cười nghẽo, cứ tưởng xưa nay đối phương vẫn quen hành động nửa điên nửa khùng, nên cũng chẳng để ý. Đến khi thấy lão ta từ trên lưng lừa lăn xuống đất, mà vẫn không dứt tiếng cười, thì cả hai đều tỏ vẻ nghi hoặc, tia bốn đạo nhõn quang nhìn đối phương không chớp.

Mười vị đại cao tăng đang vây khốn Y Mộng Lăng, người nào cũng ẩn cư

lâu năm trong Thân Sơn cổ tự, tĩnh tọa tu vi, nội lực thâm hậu độc đáo, mặc dầu không bằng Y Mộng Lăng tu tập ở Nam Hải thần công Bàn Cốc Ngưng Tụ đại pháp, nhưng thiên môn Bát Nhã thiên công ai nấy đều đã tu luyện được bảy thành hỏa hầu nên trận đấu kéo dài mà tinh lực người nào người nấy vẫn dồi dào, liên miên bất tuyệt.

Giữa lúc vị cao tăng thủ tòa Đạt Ma viện vừa truyền lệnh cho chín vị tăng nhân khác thi triển Vô Tướng Pháp Địch thần công để giải quyết trận đấu mau lẹ, bất sống Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm thì chợt nghe tiếng cười như điên dại của Hữu Dư tiên sinh, tiếng cười thấu vào tận cơ thể làm ai nấy đều cảm thấy rúng động tâm thần.

Tiếng cười tỏa ra không trung rồi từ bốn phương tám hướng dồn lại, lúc thì như tiếng phượng kêu đầu núi, lúc thì như tiếng vợ nư hứ sưỡn non, cao thấp dồn dập, biến ảo muôn phương.

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu và Liễu Liễu thần tăng, một người là nhân vật hung tàn hãn hữu trong phe hắc đạo bên Nam tẩu Bắc nhiều năm. Một người là chưởng môn nhân thượng nhất đại của Thiếu Lâm tự, nơi thánh địa của nền võ thuật Trung Quốc, võ công người nào cũng cao siêu độc đáo. Lúc này, cả hai đều đã hiểu Hữu Dư tiên sinh cố ý dùng nội lực thấu ra tiếng cười để đả kích mười vị cao tăng Thiếu Lâm để ám trợ cho Y Mộng Lăng, nên cả hai đều bất giác nghĩ thầm: “Công lực của lão già này quả nhiên bất phàm”

Giọng cười điên cuồng của Hữu Dư tiên sinh lại càng làm cho Liễu Liễu thần tăng có thêm ý định sát hại ông ta. Tuy nhiên, vị lão tăng này cũng hết sức sâu hiểm, trong lúc chưa nắm vững cơ hội chắc chắn để hãm hại đối phương, ông ta vẫn giữ thái độ hết sức thản nhiên, rình chờ cơ hội.

Hữu Dư tiên sinh sau chuỗi cười ngặt nghẽo liền chồm dậy phủi bụi quần áo, trở Cổ Thượng Cửu nói:

– Cổ lão tà, hiện tại, tuy ông bạn có ý muốn đánh bài với lão nhưng con Kim Sư của lão nó nhận thấy ông bạn đầy mình tà khí, sợ chơi với ông bạn nó lây hơi hám xấu xa ấy mất!

Cổ Thượng Cửu cười lạnh lùng:

– Lão tiểu tử sợ rồi hả? Mi không dám đánh cuộc với ta nữa hả.

Hữu Dư tiên sinh cất tiếng cười hề hề:

– Cổ lão tà, ông bạn hiểu lầm rồi, không phải là lão không dám, mà là vì con Kim Sư của lão nó không thích chơi với ông bạn!

Cổ Thượng Cửu nổi khùng:

– Không thích thì thôi, hãy dắt cái con lừa chết toi của mi cút đi cho xa!

Hữu Dư tiên sinh làm như không nghe tiếng xua đuổi của đối phương, mà ghé miệng vào tai lừa chép chép chíp chíp một lúc, đoạn ngừng đầu, miệng khen

lấy khen để:

– Đúng! Đúng lắm! Ý kiến của Kim Sư tuyệt hảo!

Liễu Liễu thần tăng ho khan một tiếng, nói:

– Nếu tiên sinh định rời khỏi nơi đây, bản tăng xin cung tống...

Hữu Dư tiên sinh liền quay lại xua tay:

– Ủa, sao đại hòa thượng đã ăn chay tụng kinh mà còn nóng nảy thế? Lão phu cùng Cổ lão tà nói vài câu chuyện, nếu ngài thích nghe thì nghe, bằng không thì lại tâm sự với con Kim Sư của lão đây này!

Liễu Liễu thần tăng khẽ hừ một tiếng, quay đi không thèm đáp lời.

Cổ Thượng Cửu thấy chỗ nào cũng bị đối phương chơi lẩn nước, thì cảm thấy mất mặt, liền quát lớn:

– Muốn rút thì rút ngay đi cho rảnh mắt!

Hữu Dư tiên sinh cười hì hì:

– Vừa rồi con Kim Sư nó nói với lão rằng, ông bạn đã coi thường nó, thì nó cũng chẳng xem ông bạn ra gì. Vì nó thấy rằng chơi bài với ông bạn chỉ thêm nhức đầu mà sau này còn bị người ta cười vào mũi cho là đàng khác.

Cổ Thượng Cửu bạnh cổ nổi gân xanh, nghiến răng quát:

– Mi với ta đánh tay đôi bằng quân bài mặt chược, lấy số điểm phân thắng phụ!

Hữu Dư tiên sinh lắc đầu:

– Đã nói không đánh là không đánh. Giữa lão với ông bạn thì không có gì đáng nói, chỉ sợ có kẻ khác không ứng!

– Ai dám cản trở không ứng, Cổ Thượng Cửu sẽ cho nó biết tay lợi hại.

Hữu Dư tiên sinh chỉ con lừa đang đứng đằng sau, nói:

– Con Kim Sư của lão nó không ứng!

Cổ Thượng Cửu nổi giận phừng phừng, bước nhanh tới, đưa bàn tay mặt chỉ còn ba ngón nắm lấy đầu con lừa hét lớn:

– Lão phu thử xem mi là cái giống gì mà dám ương ngạnh!

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu vốn là một tay hung độc nổi tiếng, giết người không nháy mắt, hướng chi hạ sát một con lừa, giữa lúc ba ngón tay lão đang định vận nội lực bóp vỡ đầu lừa thì Hữu Dư tiên sinh đã nắm lấy đuôi lừa, lắc đầu lia lịa:

– Cổ lão tà, không được đâu!

Cổ Thượng Cửu đang định hồi đáp, chợt cảm thấy ba đầu ngón tay tê buốt, phải buông tay ra. Thì ra Hữu Dư tiên sinh đã dùng phép nội công thâm hậu “Cách

Sơn Đả Ngưu”, đẩy lực đạo từ đuôi lừa lên, nếu Cổ lão tà không kịp thời buông tay và lui nhanh thì có cơ gãy cả cánh tay.

Hữu Dư tiên sinh đứng đỉnh leo lên lưng lừa, đưa bàn tay khô đét như que củi, sờ mó vuốt ve tai lừa, miệng rè rè giọng ca buồn tẻ, vô nghĩa:

– “... Trời đất vạn vật ta có cá, có cá có dư...”

Cổ Thượng Cửu trợn mắt hầm hừ:

– Xuống ngay!...

Hữu Dư tiên sinh vẫn thản nhiên:

– Này Cổ lão tà, nếu bạn muốn tranh thắng bại với lão phu trên phương diện bài bạc thì phải tìm thầy khổ luyện thêm vài ba năm nữa.

Cổ Thượng Cửu cũng là tay từng khét tiếng giang hồ nhất thời, làm sao chịu nổi những lời châm chọc vừa kể, nên lão tức giận xám mặt, ngửa cổ cười sằng sặc:

– Thằng họ Cổ này đã từng lê gót giang hồ chẳng kém nhà người là bao nhiêu. Nghề cờ bạc trong thiên hạ, đệ nhất cao thủ phải kể Tiêm Chưởng Phong Vân Chu Tiểu Phân của Chu thị Tiền trang, ngay cả Thiên Áo Thủ cũng đã bị hạ dưới tay nàng, còn nhà người thử hỏi được liệt vào hàng thứ mấy? Hắc, hắc... Tiếc rằng vị Chu cô nương đẹp như tiên sa cá lặn, đệ nhất cao thủ trong nghề đổ bác ấy đã bị chết thảm dưới bàn tay ba ngón của lão phu rồi!...

Hữu Dư tiên sinh cười khà khà:

– Lão phu đã thuộc lòng cái cốt chuyện anh hùng của ông bạn rồi, ông bạn giết ai lão phu cũng mặc chẳng cần biết, nhưng có điều ông bạn đừng tưởng Chu Tiểu Phân chết rồi là ông bạn đã tự phụ thiên hạ đổ thủ rồi không.

Cổ Thượng Cửu cười nhạt một tiếng, không trả lời.

Hữu Dư tiên sinh lại giơ bàn tay nhắm tính:

– Thiên Áo Thủ lão phu đã được nghe danh nhưng có thể không bằng ông bạn, vậy thì ông bạn có cao minh đến đâu cũng còn thua lão phu một bậc, chỉ đủ tài tạm liệt vào hàng đệ tam cao thủ là cùng, có phải thế không Kim Sư?

Con lừa đứng kế bên cất cao cổ hí lên một tiếng dài, rồi gật gật đầu hai cái!

Cổ Thượng Cửu găm lên giận dữ:

– Hãy giao thủ để phân cao hạ, chớ chỉ bằng vào miệng lưỡi, đâu đáng kể gì?

Hữu Dư tiên sinh chọc tức thêm:

– Ông bạn đã không muốn chơi với con Kim Sư mà chơi tay đôi với lão phu thì lão phu cũng chỉ dùng ba ngón tay và nhắm một mắt để chơi với ông bạn cho công bằng.

Cổ Thượng Cửu găm lên như trâu rống:

– Đừng khoác lác! Mi có bao nhiêu tài cán cứ việc đem ra hết, ta thề sẽ dùng ba ngón tay bóp bẹp mi cho mà coi!

Hữu Dư tiên sinh làm bộ trở mắt nhìn đối phương mặc cả:

– Đây là ông bạn đã thách thức lão phu vậy nếu có thua thì đừng oán trách nhé!

– Khỏi nhiều lời vô ích, hãy bắt đầu ngay lập tức.

Hữu Dư tiên sinh liền tụt xuống lưng lừa, lấy trong chiếc túi gấm ra mấy quân bài mặt chược, lắc lắc trên tay hỏi:

– Bây giờ chúng ta chơi bằng cái gì?

Cổ Thượng Cửu đáp không do dự:

– Đánh bằng cái đầu của lão phu và nhà người!

Liễu Liễu thân tăng đứng bên cạnh tuy biết Hữu Dư tiên sinh dùng thủ đoạn lấy thoái làm tiến, nhưng nhìn sang mười đại cao tăng Đạt Ma viện lúc này lại đang phát động trận thế một cách mãnh liệt, thì ông ta vững bụng liệu định Y Mộng Lăng và Ngô Nguyệt Cầm chẳng dễ gì thoát ra được, nên ông ta lặng thinh không nói gì.

Hữu Dư tiên sinh liền xua tay bảo Cổ Thượng Cửu:

– Không được, không được, tính mệnh con người ta đâu phải trò đùa, hơn nữa chúng ta cũng chẳng phải thù oán gì, hà tất phải đem cái đầu ra đánh cuộc. Bây giờ lão phu đề nghị, nếu ai thắng thì có quyền bắt người thua phải làm cho mình một việc, nhưng cấm ngặt không được đòi lấy tính mạng của đối phương, sao Cổ lão tà chịu không?

Cổ Thượng Cửu trợn mắt, giọng hậm hực:

– Cũng được! Mi thật đầy thủ đoạn khôn ngoan điêu nguyệt. Bắt đầu đi ngay cho xong việc và chơi theo lối chẵn lẻ.

– Được!

Nhưng Cổ Thượng Cửu chợt lại xua tay:

– Khoan! Dùng con bài mặt chược của mi thì ta không chịu!

– Vậy thì tùy ý ông bạn muốn chọn cái gì cũng được!

Cổ Thượng Cửu cau mày nhìn chung quanh một lượt nói:

– Bây giờ tùy ý chọn một vật gì cũng được, rồi đánh cuộc xem vật ấy là chẵn hay là lẻ, là đơn hay là song. Và chúng ta hãy nhận trước ai giữ số chẵn ai giữ số lẻ, ai giữ đơn ai giữ song!

Hữu Dư tiên sinh cười hề hề:

– Ô! Thế là đâu phải đánh bài mà là thử thời vận may rủi. Lão phu bằng lòng cho ông bạn chọn trước đấy!

Cổ Thượng Cửu nhận ngay:

– Lão phu giữ số chẵn.

Hữu Dư tiên sinh háp him cặp mắt nói:

– Ông bạn giữ số chẵn rồi thì đương nhiên số lẻ phần lão phu. Giả tử bây giờ lấy cặp mắt của ông bạn để đánh cuộc thì lão phu thắng là cái chắc rồi.

Cổ Thượng Cửu bị cụt tay chột mắt, nguyên có một đoạn ẩn tình bi thảm mà suốt đời lão coi là chuyện đại kỵ, bất cứ ai nhắc tới hoặc chê cười lão, lập tức bị lão tặng một ngọn “Đoạn Hồn Tàn Kim Tuyệt chưởng”. Thế mà lúc này bị Hữu Dư tiên sinh đem ra trào lộng, hấn đanh chỉ hậm hực cố nuốt giận mà rằng:

– Lão tiểu tử, bây giờ mi hãy nói những quân bài trên tay mi tính từ một đến sáu là lẻ hay chẵn?

Hữu Dư tiên sinh giật mình nghĩ thầm:

– Nếu tính số từ quân nhất đến quân lục cộng lại mà hai mươi mốt, rõ ràng là lẻ, chẳng lẽ thằng cha già họ Cổ này nó điên cái đầu rồi sao, vì nó giữ phần chẵn mà. Không, không có lý, tên lão tà này gian ngoan thật, chắc lão định giở trò quỷ quái gì đây. Hừ! Chẳng lẽ mình bị bại về tay hấn sao?...

Nghĩ đến đây, Hữu Dư tiên sinh ngược nhìn đối phương, cười hề hề:

– Cổ lão tà, nếu thế thì ông bạn thua rồi!

Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu thản nhiên:

– Ồ, nếu thua thì ông bạn cứ đưa những quân bài đây cho mỗ đếm cho mà coi!

Hữu Dư tiên sinh biết rõ ràng đối phương sẽ giở thủ đoạn, nhưng ông ta vẫn thản nhiên đưa sáu con bài cho Cổ Thượng Cửu.

Cổ Thượng Cửu dùng ba ngón tay kẹp lấy mấy cây bài, nói:

– Lão tiểu tử, hãy lại gần đây coi xem mỗ đếm số điểm bao nhiêu?

Hữu Dư tiên sinh lắc đầu đáp:

– Cần gì phải lại gần để xem, đến đưa bé còn để chỏm nó cũng có thể nhắm mắt tính được ra số điểm là số hai mươi mốt – Con số lẻ – Tiếc rằng mỗ thắng ông bạn như vậy chẳng được vẽ vang mấy.

Cổ Thượng Cửu tức giận:

– Khỏi nhiều lời, mi thử đếm lại xem là số lẻ hay số chẵn?

Hữu Dư tiên sinh đón lấy mấy cây bài, lắc trên lòng bàn tay vài cái, đã nhận thấy quân lục bị đối phương dùng chỉ lực mài bằng mắt một điểm, như vậy cộng lại tất cả sáu con bài, chỉ còn lại hai mươi điểm – Con số chẵn – thì cũng chột dạ nghĩ thầm: “Hừ, mi dùng chỉ lực mài đi một điểm, nhưng mi dùng tưởng ăn được ta đâu.”

Vừa nghĩ, Hữu Dư tiên sinh vừa chìa bàn tay cầm mấy quân bài đưa sát tai con lừa, lắc đi lắc lại nhiều lần...

Cổ Thượng Cửu có vẻ sốt ruột, một con mắt còn lại tia nhõn quang xanh lè nhìn theo mấy quân bài không chớp.

Lắc một lúc khá lâu, Hữu Dư tiên sinh mới chợt lên tiếng:

– Cổ lão tà, ông bạn thua rồi, số điểm cộng lại chỉ có mười bảy điểm, chớ đâu phải hai mươi. Lão phu nhờ trời còn lại đủ cả hai con mắt nên đếm kỹ lắm, không tin ông bạn đếm lại coi!

Cổ Thượng Cửu khẽ hừ một tiếng nghĩ thầm: “Á! Mi đừng hòng múa rìu qua mắt thợ, lát nữa đây ta sẽ mài đi thêm một điểm nữa cho mi biết tay!” Nghĩ đoạn, lão liền nói:

– Mi mờ mắt hay sao mà đếm bậy như vậy?

Hữu Dư tiên sinh vẫn tiếp tục lắc lắc mấy quân bài trên tay, miệng chọc tức đối phương thêm:

– Ông bạn không tin hả, lát nữa đếm lại sẽ biết. Lão phu nhận thấy ông bạn thua là cái chắc, hãy chịu đi cho rồi vì ở đây cũng chẳng có ai mà sợ mất mặt.

Cổ Thượng Cửu lớn tiếng hằn học:

– Ai mà tin được cái miêng lưỡii và trò gian manh xảo quyệt của mi, bây giờ hãy nhờ Liễu Liễu thần tăng đếm số giúp là công bằng hơn hết, mi bằng lòng không?

Hữu Dư tiên sinh tỏ vẻ do dự:

– Đại hòa thượng hằng ngày lần tràng hạt, đương nhiên đếm số phải chính xác rồi, nhưng ông bạn hãy đem đến mà nhờ đếm, chớ lão phu thì ghét cay ghét đắng cái đám đầu trọc lốc bình vôi ấy lắm!...

Cổ Thượng Cửu đang toan tính thầm làm thế nào để lọt mấy quân bài vào tay đặng dùng chỉ lực mài đi một điểm, nay nghe đối phương nói vậy thì như mở cờ trong bụng, lập tức chìa tay nhận lấy mấy quân bài, đoạn lẹ làng liệng ngay sang cho Liễu Liễu thần tăng đang đứng cách đó hơn một trượng.

Chỉ trong nháy mắt, vừa đón lấy quân bài rồi tung đi ngay mà lão ta đã mài nhẵn một điểm, thủ pháp thật mau lẹ tuyệt luân.

Liễu Liễu thần tăng nhìn qua mấy cây bài một lượt, lớn tiếng:

– Mười chín điểm, số lẻ!

Cổ Thượng Cửu tái mặt sửng sờ.

Hữu Dư tiên sinh cười khà khà:

– Đúng! Đúng! Nhõn lực đại hòa thượng rất tinh tường! Lão phu bội phục vô cùng!

Cổ Thượng Cửu sấn tới một bước, hét lớn:

– Sao lại mười chín điểm? Đại sư đếm đúng đây chứ?

Liễu Liễu thần tăng nghiêm nét mặt:

– Bản tăng tuy già cả nhưng mục lục không đến nỗi kém cỏi như thế!

Liễu Liễu thần tăng và Cổ Thượng Cửu, hai người tuy cùng là nhân vật âm hiểm, cả hai đều muốn hạ cho bằng được Y Mộng Lăng mới cam, nhưng cả hai đều không ưa nhau. Tàn Kim Huyết Cổ Thượng Cửu trong phe hắc đạo, từng hùng bá nhất phương, dưới mắt đâu có coi Liễu Liễu thần tăng ra gì. Mà Liễu Liễu thần tăng cũng đã từng là chưởng môn Thiếu Lâm, một tôn phái thiên hạ đệ nhất, đương nhiên cũng chẳng coi đối phương ra gì. Lúc này ông đã nghiêm nét mặt trầm giọng trả lời khiến Cổ Thượng Cửu đành phải nhìn nhận.

Cổ Thượng Cửu trở mắt ngó Hữu Dư tiên sinh rồi lại ngó sang Liễu Liễu thần tăng, hung quang từ một con mắt độc nhất lóe lên sáng rực, hấn đậm chân nghiêng răng:

– Lão tiểu tử, kể như mi lại thắng keo này!

Hữu Dư tiên sinh cười hì hì:

– Đương nhiên là lão phu phải thắng chứ, vì từ thuở ra đời đến giờ, đã hàng trăm ngàn lần đánh bài đánh cuộc, lão phu chưa biết thất bại là cái gì. Cổ lão tà à! Mũi vị thất bại coi bộ khó nuốt lắm. Chính mắt lão phu được thấy một người cũng vì đánh cuộc thất bại mà mất cả hai con người, trở thành kẻ tàn tật suốt đời...

Cổ Thượng Cửu biết Hữu Dư tiên sinh kể chuyện Phi Long thần đao Hề Công Cửu và bất giác lão ta rùng mình toát mồ hôi, lạnh xương sống, vì có thể đối phương cũng đòi lấy hai con người của mình được chớ đâu có trái với điều kiện đã giao ước... Càng nghĩ đến cái cảnh tàn tật mù lòa, lão ta thất sắc lạnh người. Nhưng ngặt vì nhân vật võ lâm một khi đã hứa lời, thì không bao giờ thay đổi hay chối cãi!...

Lão ta đứng thừ người như một khúc gỗ.

o O o